

Arrest

nr. 250 081 van 26 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DOUTREPONT
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 23 april 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. DOUTREPONT en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste en tweede verzoeker dienen op 10 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij worden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 27 februari 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 30 maart 2020 ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De eerste bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoeker M.R.L.J. luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, M.R.L.J.(...), verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 23 april 1982 in San Salvador, El Salvador. U bracht heel uw leven door in de gemeente Santa Tecla. U werkte onder andere in callcenters en als leerkracht Engels en in 2012 studeerde u af aan de universiteit. Sinds 2011 werkte u als leerkracht Engels bij de San Andres-stichting. In 2018 begon u een relatie met M.O.M.S.(...) (...) en in de eerste week van 2019 trok u bij haar en haar ouders in, in afwachting van een eigen woonplaats voor jullie twee.

Deze plannen werden echter doorkruist op 28 mei 2019, toen uw partner 's ochtends naar de les vertrok. Zij werd onderweg aangesproken door een bendelid die wilde weten wie u dan wel was. Zij probeerde eerst ontwijkend te antwoorden, maar het bendelid toonde dat hij gewapend was. Uw vriendin had dus geen keuze dan te vertellen wie u was en waar u vandaan kwam. Dit bleek niet in goede aarde te vallen bij dit bendelid van de bende "18" aangezien u zelf afkomstig bent uit gebied dat door de rivaliserende MS13-bende wordt gecontroleerd. De man die uw vriendin had onderschept gaf te verstaan dat jullie allebei moesten vertrekken uit de wijk. Zo niet zouden er zware gevolgen zijn, waarna dit bendelid ook nog toevoegde dat hij wist waar haar familie woonde. Ze keerde terug naar huis en belde u helemaal overstuur op. Na het werk ging u ook naar huis, waarna jullie naar de dienst Migratie gingen om haar paspoort af te halen. Jullie hadden immers vakantieplannen en ter voorbereiding daarop had zijn op 28 mei 2019 een afspraak gemaakt bij de bevoegde instanties. U was op dat ogenblik al zinnens om samen met uw vriendin weer in te trekken bij uw ouders in Santa Tecla.

Nog voor het zover kon komen werd u echter zelf ook bedreigd. Toen u de volgende ochtend nog snel enkele spullen wilde gaan afgeven op het werk werd u plots benaderd door gewapende bendeleden op een motor. Zij wilden van u weten of u de boodschap misschien niet begrepen had. Ze zeiden dat u meteen moest vertrekken, en dat ze goed op de hoogte waren van uw routine thuis en op het werk, omdat uw werkplaats in het territorium van dezelfde bende gelegen is. U ging langs het werk, waar u waarschuwde dat u niet meer zou terugkomen, en keerde terug naar het ouderlijk thuis van uw partner, waar men inmiddels jullie verhuis had voorbereid. Jullie trokken in bij uw ouders en hoorden via telefoon dat er diezelfde avond een bendelid was komen kijken of jullie er nog waren. Uw vriendin bleef voornamelijk binnen, om problemen te vermijden, en sprak enkel nog met haar familie af in winkelcentra, omdat het daar relatief veilig is. Op 7 juni 2019 gingen jullie naar de politie maar die wilde niet helpen, hebben jullie vervolgens rechtstreeks klacht ingediend bij het parket van Santa Tecla. Daarna besloten jullie het land te verlaten, wat jullie deden op 30 juni 2019. Op 01 juli 2019 kwamen jullie aan in België, waar jullie op 08 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Bij terugkeer vrezen jullie door de in El Salvador aanwezige bendes te zullen worden vermoord.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: uw paspoort en dat van uw partner, uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw partner en een klacht bij het parket.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

In de eerste plaats moet erop worden gewezen dat uw problemen volledig zouden voortvloeien uit het feit dat u bent ingetrokken bij uw partner in een andere wijk. Dit kernelement van uw relaas kan u echter met geen enkel document staven (CGVS, p.12). Ondanks uw maandenlange verblijf daar vond u het ook niet nodig om officieel uw adres te wijzigen (CGVS, p.12). Op die manier komt u dus niet verder dan blote beweringen.

Over de door u beweerde feiten legt u slechts een enkel document neer, een klacht die werd ingediend op 07 juni 2019 bij het parket van Santa Tecla. Daarin staat echter een loutere weergave van uw verklaringen. Dat wringt des te meer gezien jullie eigenaardige en tegenstrijdige verklaringen over de reden dat jullie deze klacht hebben ingediend. Zo verklaart uw partner dat jullie zinnens waren om op 29 mei 2019 aangifte te gaan doen van de feiten, maar dat jullie daarvan hebben afgezien nadat de bedreigingen werden herhaald aan uw adres (CGVS vrouw, p.8,13). Zelf rept u daar evenwel niet over. Nadat u persoonlijk ook was bedreigd, achtten jullie het te gevaarlijk om klacht in te dienen. Zoiets zou er immers toe kunnen voeren dat de politie onderzoek zou doen, wat er dan weer toe zou kunnen leiden dat de bendeleden begrepen dat u naar de politie was gestapt (CGVS, p.13; CGVS vrouw, p.13). Na 29 mei 2019 zijn noch u, noch uw partner, noch jullie respectievelijke families nog benaderd door bendeleden (CGVS, p.10,13; CGVS vrouw, p.15). Op 07 juni 2019, meer dan een week na de beweerde feiten, zijn jullie naar de politie gestapt, die deze aangifte niet op papier wilden stellen, tot jullie ontgoocheling. Vervolgens trokken jullie naar het parket, waar de klacht wel werd opgenomen (CGVS, p.10; CGVS vrouw, p.9). Uw vriendin stelt dat de beweegreden voor deze klacht was dat de bendeleden dan “[...] misschien zouden stoppen met ons lastig te vallen, omdat ze ons niet meer zouden bedreigen met de dood [...]” (CGVS vrouw, p.13), waarna ze ook nog verwijst naar de algemene criminaliteit in het land. Zelf houdt u het ook algemeen op een wens om gerechtigheid te zien geschiedenis en een “oplossing voor het probleem” (CGVS, p.13). Het valt echter moeilijk in te zien hoe de situatie was gewijzigd toen jullie na een week alsnog klacht gingen indienen. Er waren geen verdere incidenten geweest en, nog altijd volgens uw vriendin, wilden jullie aanvankelijk geen klacht indienen omdat de bende haar familie iets zou kunnen aandoen. Dit terwijl zij vervolgens meteen die redenering omdraait en toevoegt dat jullie klacht wilden neerleggen om criminaliteit een halt toe te roepen en om te vermijden dat jullie familie nog gevaar zou lopen (CGVS vrouw, p.13). Jullie besloten kort na het indienen van deze klacht dat jullie El Salvador moesten verlaten (CGVS, p.13; CGVS vrouw, p.14), en volgens uw partner dan nog wel precies omdat jullie klacht hadden ingediend, waardoor ze vreesde dat de bende jullie of jullie familie iets zou aandoen (CGVS vrouw, p.9). Voor het overige lijken jullie niet de minste belangstelling aan de dag te leggen voor een eventueel onderzoek dat uit de aangifte zou zijn voortgesprongen: u hebt enkel aan uw ouders gevraagd of er nog iets is gebeurd (CGVS, p.13; CGVS vrouw, p.14). Door uw houding wekt u dan ook de indruk dat u slechts klacht hebt ingediend om niet lege handen naar België te vertrekken, waardoor de overtuigingskracht van dit document sterk aangetast wordt. Dit wordt verder ook ondersteund door de vaststelling dat u in die klacht nergens hebt vermeld welke bende u precies vreest, hoewel jullie beide verklaren heel zeker te zeker te zijn daarvan (CGVS, p.11; CGVS vrouw, p.9,10,11). Dat jullie zouden nalaten om dit kernelement kenbaar te maken aan de instanties tot wie u zich wendde voor bescherming, is dan ook weinig geloofwaardig.

Zelfs indien er enig geloof gehecht kan worden aan de door u beweerde feiten, dringt de conclusie zich op dat het zou handelen over een lokaal probleem, dat u eenvoudige wijze kon ontlopen. Jullie geven allebei aan verrast en geschokt te zijn geweest door de plotse bedreigingen. Jullie hadden immers nooit eerder problemen gekend met enige bende. Het is pas later dat het gerucht jullie bereikte dat een nieuwe en ambitieuze bendeleider in jullie wijk hiervoor verantwoordelijk was (CGVS p.10,13; CGVS vrouw, p.11). Hierbij valt evenwel op dat uw partner niets lijkt te kunnen zeggen over de vorige of huidige bendeleider (CGVS vrouw, p.11). Uw vriendin geeft trouwens toe dat er geen reden is om te denken dat jullie niet vreedzaam daar konden wonen, als deze machtswissel bij de lokale bende zich niet had voorgedaan (CGVS vrouw, p.18). De bende zou van jullie geëist hebben dat jullie uit de wijk zouden vertrekken, wat jullie ook gedaan hebben (CGVS, p.9-10; CGVS vrouw, p.7-10). Daarna hebben jullie geen problemen meer gekend met deze bende (CGVS, p.13; CGVS vrouw, p.15). In de nasleep van de door u beweerde feiten zouden de bendeleden enkel in het oog houden of ze u nog kunnen aantreffen in de wijk, zonder evenwel ooit uw schoonfamilie te benaderen (CGVS, p.10). Het kan dan ook niet gevolgd worden dat jullie nergens in El Salvador nog veilig kunnen leven omdat jullie altijd in dezelfde situatie terecht zullen komen, zoals u beweert (CGVS, p.13-14). Volgens uw vriendin is dat onvermijdelijk omdat bendeleden over het land de identiteitskaarten van voorbijgangers controleren (CGVS vrouw, p.9-10,11,17). Nog daargelaten het feit dat u geenszins aannemelijk maakt dat het voor u niet mogelijk is om na een verhuis uw identiteitsgegevens op dit document te laten aanpassen, moet erop gewezen worden dat u dat niet nodig achtte, vooral omdat u en uw vriendin van plan waren om elders een eigen onderkomen te vinden (CGVS, p.12). Hieruit blijkt duidelijk dat u zich geen zorgen maakte over uw officiële domicilie, en dat u het perfect mogelijk achtte om elders te gaan wonen met uw partner. Uit uw geboorteplaats, San Salvador, kan overigens niet worden opgemaakt welke bende daar de plak zwaait. Hoewel uw partner zegt dat bendeleden altijd meteen controleren waar nieuwkomers vandaan komen heeft zij dat zelf niet meegemaakt toen ze bij uw ouders introk (CGVS vrouw, p.17). U hebt dan weer jarenlang gependeld tussen gebieden die door rivaliserende bendes worden geclaimd

(CGVS, p.9,11) en ook nooit meegemaakt dat de benedeleden uw identiteitskaart wilden zien (CGVS, p.11). Volgens u gebeurde dat niet omdat uw werkgever de bende betaalde om werknemers en studenten met rust te laten, maar hoe de bende in de praktijk wist welke personen onder deze regeling vielen, kan u niet ophelderen (CGVS, p.11). Overigens beweert u dat de benedeleden u persoonlijk waarschuwden dat uw werkplaats in hun gebied lag en dat u daar niet langer uw gezicht mocht zien (CGVS, p.9). Uw vriendin maakt daar geen melding van: volgens haar hebt u na uw ontslag nog van uw baas gehoord dat er benedeleden naar u waren komen zoeken op het werk (CGVS vrouw, p.10), een waarschuwing waarvan u dan weer niet hebt gesproken. Wat er ook van zij, een dergelijke controle van uw identiteitsdocumenten gebeurde evenmin in de eerste maanden nadat u in het schoonouderlijke thuis was gaan wonen (CGVS, p.12) en elk weekend terugkeerde naar uw ouders om hen te bezoeken (CGVS vrouw, p.12). Dat jullie bewegingsvrijheid helemaal niet sterk was ingeperkt blijkt zelfs uit uw verklaringen: de dag dat uw vriendin werd bedreigd was u gewoon gaan werken, waarna u terugkeerde naar huis en vervolgens nog even om het paspoort van uw vriendin bent gegaan en opnieuw huiswaarts te gaan. De volgende dag zou u zelf benaderd geweest zijn door benedeleden, waarna u kort op het werk vertoefde en terugkeerde naar huis, alvorens met jullie spullen te vertrekken naar het huis van uw ouders (CGVS, p.9,10,12). Daaruit blijkt dus helemaal niet dat de bende met argusogen volgde wie er de wijk binnen en buiten ging. Na jullie verhuis konden jullie het probleem zelf helemaal ontwijken door eenvoudigweg in winkelcentra af te spreken, waar kennelijk geen bendes actief zijn (CGVS, p.10,13; CGVS vrouw, p.10,15,18). Het kan bijgevolg niet worden ingezien waarop u zich baseert als u zegt dat u vroeg of laat opnieuw problemen met een bende zou krijgen (CGVS, p.14-15; CGVS vrouw, p.18).

U maakt ook geen melding van andere incidenten waardoor in uw hoofde een vrees voor de bendes kan worden verondersteld. U verwijst weliswaar naar eerdere misdrijven waarvan u slachtoffer was (CGVS, p.10,15). Uit uw verklaringen kan worden opgemaakt dat het ging om eenmalige gebeurtenissen die u zelf relateert, en die niet verhinderden dat u nadien de draad van uw leven weer opnam.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt hierbij dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Tenslotte wenst het CGVS nog aan te stippen in dit verband dat het zeer merkwaardig is dat u kennelijk geen geheim maakt uw huidige locatie. Een vluchtige bezoek aan het Facebookprofiel van uw partner leidde namelijk naar het profiel van haar zus, waarop jullie foto's van in België voor iedereen zichtbaar zijn (CGVS vrouw, p.16). Dat jullie werkelijk vrezen dat een criminele bende naar jullie op zoek is (CGVS, p.15), en toch nalieten om zorgvuldiger om te springen met informatie waaruit blijkt waar jullie thans wonen, valt moeilijk met elkaar te rijmen.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. Jullie diverse identiteitsdocumenten tonen slechts jullie identiteit en nationaliteit aan, dewelke in deze beslissing niet worden betwist.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 27 februari 2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u ter kennis gebracht op 10 maart 2020. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van u of uw advocaat [of voogd, voor een minderjarige] ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in een situatie van afzondering bevindt die u verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. U kunt dus alle opmerkingen maken die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoekster M.S.M.O. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, M.O.M.S.(...), verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 23 mei 2000 in San Salvador, El Salvador. U hebt een relatie met L.J.M.R.(...) (CGVS nr.19/19056 en O.V. nr. 8.876.106). Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw partner L.J.M.R.(...) (zie ook hieronder):

[idem feiten eerste bestreden beslissing]

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw partner de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw partner en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw partner die u hieronder kunt lezen:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 1 A, 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 1, (2), van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd door de wet van 27 februari 1967, van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, §§ 4 en 5 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 57/6/2 juncto 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17, §2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van de onafhankelijkheidsplicht en van de onpartijdigheidsplicht.

Verzoekers gaan niet akkoord met de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal en trachten deze te weerleggen.

Voor wat betreft de afwezigheid van bewijs dat verzoeker effectief is ingetrokken bij zijn partner in een andere wijk, laten verzoekers vooreerst gelden dat hen daar niet uitdrukkelijk naar werd gevraagd. Evenmin werden zij erop gewezen dat dit een kernelement was waarvan zij absoluut een bewijs moesten neerleggen. Zij citeren in dit verband artikel 17, §2 van voormeld KB van 11 juli 2003. Verzoekers vervolgen dat zij intussen contact hebben opgenomen met de voorzitter van de ADESCO (*Asociacion de Desarrollo Comunal*, Vereniging van Wijkontwikkeling) van hun wijk, wat volgens hen een soort buurtvereniging is met een officieel statuut. Zij brengen een attest bij, opgesteld door de voorzitter van de ADESCO, ter bevestiging van verzoekers effectieve aanwezigheid op het adres van zijn partner tussen januari en mei 2019 (stuk 4).

Voor wat betreft het feit dat verzoeker zijn adres niet liet wijzigen op zijn identiteitskaart nadat hij introk bij zijn partner, werpen verzoekers op dat hen geen enkele vraag werd gesteld over de procedure om zulke handeling te laten verrichten. Zij lichten toe dat de demarches om het adres van een Salvadoraanse onderdaan op zijn 'Documento Unico de Identidad' (DUI) te laten wijzigen inderdaad lang en ingewikkeld zijn, mede omdat er electorale fraude is geschied doordat sommige personen vlak voor verkiezingen hun adres hadden gewijzigd op hun DUI om in een andere gemeente te kunnen stemmen, bijvoorbeeld. Zij citeren de artikelen 4B en 4E van de *Ley Especial Reguladora de la Emision del Documento Unico de Identidad* (Bijzondere wet tot regeling van de afgifte van het Enkelvoudig Identiteitsdocument) en betogen: *“Om zijn DUI te laten wijzigen moest verzoeker dus, naast het verzamelen van een reeks documenten, in staat zijn om de gevraagde wijziging « te motiveren en te staven met de relevante documentatie ». Dit betekent dat hij zijn adreswijziging moest aantonen door het neerleggen van een energie factuur, een huurcontract, een eigendomsbewijs,... Hij beschikte echter over geen van deze documenten, daar hij was gaan inwonen bij zijn schoonouders. Hij was dus niet officieel aanwezig op dit adres en kon dus ook geen officieel bewijs leveren van zijn adreswijziging. Verder waren verzoekers toch van plan om in de kortste tijden te verhuizen om te gaan samenwonen, waardoor de uitvoering van zulke paperassen hen niet nodig leek. De problemen met de maras zijn ook pas begonnen na de vervanging van de mara-leider van hun wijk, zodanig dat verzoekers in eerste instantie zeker het belang van een ingewikkelde DUI-wijziging niet konden inzien. Daarna was het te laat, en ging alles sowieso heel snel: op een aantal weken tijd waren verzoekers eerst naar de wijk van verzoekers ouders verhuisd, en dan waren ze het land ontvlucht.”*

Voor wat betreft de door hen neergelegde klacht wijzen verzoekers er vooreerst op dat deze klacht niet is gevoegd bij het administratief dossier en leggen zij dit document voor de zekerheid nogmaals voor (stuk 3).

Verzoekers menen dat hun verklaringen over deze klacht niet tegenstrijdig zijn. Zij lichten toe dat verzoeker misschien minder volledig is geweest dan verzoekster over de reden van het indienen van deze klacht, maar dit bezwaarlijk kan worden aanzien als een tegenstrijdigheid of, zonder meer uitleg hierover vanwege het CGVS, als 'eigenaardig' kan worden bestempeld.

Voorts speciëren verzoekers dat zij inderdaad reeds vanaf het eerste incident op 29 mei 2019 een klacht wensten neer te leggen. Gezien de corruptie bij de Salvadoraanse politie en het risico dat het neerleggen van een klacht met zich meebrengt, hebben zij niet onmiddellijk na het incident een klacht neergelegd opdat een eventueel geopend onderzoek niet meteen naar hen zou kunnen leiden. Verzoekers vervolgen dat zij ondertussen – en dit is een element dat het CGVS niet vermeldt – ook van wijk waren veranderd, in de hoop wat veiliger te zitten: tussen het incident van 29 mei 2019 en de klacht van 7 juni 2019 zijn zij ingetrokken bij verzoekers ouders (voordien woonden ze bij zijn schoonouders). Dit is een tweede reden waarom zij een aantal dagen wachtten vooraleer een klacht in te dienen. Dat verzoekers een week lieten passeren tussen de feiten en de neergelegde klacht, lijkt volgens hen hoe dan ook zeker geen onredelijke termijn om het risico en de gehoopte voordelen van het neerleggen van een klacht te overwegen.

Verzoekers voeren voorts aan dat het fout is van het CGVS om te stellen dat zij het land hebben verlaten omdat zij deze klacht hadden ingediend. Verzoekster stelde immers tot tweemaal toe dat zij deze beslissing namen nadat zij een klacht hadden ingediend.

In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat nergens in de klacht wordt vermeld door welke mara verzoekers worden vervolgd, terwijl zij dat wel weten. Verzoekers wijzen er in het verzoekschrift op dat hen geen vraag wordt gesteld over de mara die hen bedreigde; er werd enkel nota genomen van hun verklaringen. Zij argumenteren verder: *“Er diende navolgend hierop een onderzoek te worden geopend, waarbij verzoekers opnieuw dienden verhoord te worden, wat blijkbaar niet is geschied. Men kan hen dus niet verwijten dat zij gedurende deze eerste verklaring niet verduidelikten welke mara hen bedreigde, gezien deze vraag hen niet werd gesteld, en des te meer nu zijzelf en eigenlijk allebei de maras vrezden: de MSI3 omdat zij direct bedreigd werden door leden van deze mara, maar ook de M18, die de wijk waarvan verzoeker afkomstig is controleert, en dat zij zodanig vrezden dat verzoekster amper uit de woning van haar schoonouders is gekomen gedurende de vier weken dat zij aldaar verbleef.*

Met andere woorden maakt het voor hen eigenlijk niet veel uit welke mara hen al dan niet bedreigden in eerste instande, gezien zij allebei de maras vreesden, reden waarom het hen, in tegenstelling tot het CGVS, geen « kernelement » leek of de mara-leden die hen bedreigden nu van de MSI3 of de M18 waren. Het « kernelement » wat dit betreft is dat verzoekers werden bedreigd en vervolgd door mara-leden, niet welke mara hen precies bedreigde.” Verzoekers citeren in dit verband nog naar de Guidelines van het UNHCR over dit land.

Waar hen wordt verweten geen belangstelling te tonen voor het onderzoek, gaan verzoekers evenmin akkoord. Zij geven aan dat zij herhaaldelijk vragen hebben gesteld aan hun familieleden om te weten of er nog iets was gebeurd met hun klacht. Verzoekers herinneren eraan dat zij asielzoekers zijn en in deze hoedanigheid dan ook geen contact mogen opnemen met hun nationale autoriteiten. Het is hen onduidelijk hoe zij dan wél (meer) interesse hadden moeten tonen voor de (afwezigheid van) gevolgen gegeven aan hun klacht: ze hebben in El Salvador geen advocaat gemandateerd om hen te vertegenwoordigen, hun families hebben verder niets gehoord over de klacht en zelf mogen zij geen contact opnemen met het Salvadoraans parket, dat een nationale overheid is van het land dat zij zijn ontvlucht.

Wat betreft het feit dat het CGVS meent dat de door verzoekers ondergane daden van vervolging louter lokaal zijn en dat er een intern vluchtalternatief zou bestaan, wijzen verzoekers op wat volgt.

Na het incident van 29 mei 2019 zijn verzoekers inderdaad een aantal weken gaan inwonen bij verzoekers ouders, tot hun vlucht uit het land op 30 juni 2019. Zij stelden uitdrukkelijk dat zij tijdens deze vier weken amper het huis uitkwamen. Verzoekster was bij haar schoonouders *“geconfineerd”* en mocht enkel naar buiten gaan om af en toe haar ouders te ontmoeten in winkelcentra. Dat is zeker geen bewijs dat de problemen gekend door verzoekers *“eenvoudigweg”* konden worden ontlopen en beantwoordt volgens hen niet aan de criteria van een veilig vluchtalternatief.

Verzoekers voeren tevens aan dat een verhuis vaak weinig impact heeft. Zij citeren uit de COI Focus over El Salvador waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en het Human Rights Watch rapport *“Deported to Danger. United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse”* van 5 februari 2020.

Waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker niet heeft getracht om zijn identiteitsdocument te laten aanpassen na zijn verhuis naar de wijk van zijn partner, omdat zij reeds van plan waren om ergens anders te gaan samenwonen, waaruit zou blijken dat hij zich geen zorgen maakte over zijn officieel adres en dat hij het perfect mogelijk achtte om elders te gaan wonen met verzoekster, verwijzen verzoekers naar wat zij reeds hebben uiteengezet omtrent de lange en ingewikkelde procedure om het adres van een Salvadoraanse onderdaan op zijn DUI te laten wijzigen.

Verder herhaalt verzoekster dat zij zelf geen controle heeft meegemaakt omdat zij amper uit de woning van haar schoonouders is gekomen. Verzoekers wijzen er tevens op dat de controle van de mareros (bendeleden) op nieuwkomers niet noodzakelijk betekent dat elk nieuw gezicht systematisch wordt gecontroleerd. Dit betekent eerder dat indien een onbekende persoon vaak aanwezig is in een wijk, hij of zij snel uitleg zal moeten bieden over diens aanwezigheid aan de mara (bende) die de wijk controleert. De mareros kennen ook de mensen die al dan niet in hun wijk wonen: de controle kan dan ook visueel gebeuren, omdat een persoon verschijnt die zij niet kennen. Dan kunnen ze naar een identiteitskaart vragen, maar ook dit is niet systematisch. De bendeleden kunnen ook beslissen om de persoon in kwestie onmiddellijk te vermoorden, om hem of haar niet te controleren, te ondervragen zonder de identiteitskaart te vragen of om de identiteitskaart te controleren. Maras zijn criminele bendes, die niet handelen volgens een vast patroon dat stelselmatig wordt toegepast en waar mensen hun handelingen met zekerheid op kunnen afstemmen.

Verzoekers wijzen erop dat niet wordt betwist dat verzoeker omwille van zijn verhuis naar de wijk van zijn partner een identiteitscontrole onderging vanwege de mareros die deze wijk controleerden, en dat verzoekster zulk controle zodanig vreesde toen zij naar de wijk van haar schoonouders verhuisden, dat zij niet uit het huis durfde te komen. Ook zonder haar identiteitskaart te controleren, zouden de mareros hebben geweten dat zij niet uit deze wijk afkomstig was en vreesde zij hiervoor te worden vervolgd.

Verzoekers geven aan dat hun verklaringen stroken met de reeds geciteerde COI Focus over de veiligheidssituatie in El Salvador.

Dat verzoeker jarenlang heeft gependeld tussen gebieden die door rivaliserende maras worden beheerd, zonder ooit te hebben meegemaakt dat de mareros zijn identiteitskaart wilden zien, komt, zo herhaalt verzoeker, omdat zijn werkgever de mara betaalde om werknemers en studenten met rust te laten. Hij benadrukt dat ook dit strookt met de hoger aangehaalde COI Focus. Hij verwijst naar een passage waaruit blijkt dat in de vervoersector wordt onderhandeld met maffieuze bendes en stelt dat deze realiteit niet enkel de vervoersector betreft. De stelling van verzoeker dat zijn baas een oplossing had gevonden met de mara die zijn bedrijf controleerde opdat zijn werknemers probleemloos zouden kunnen pendelen, is dus helemaal geloofwaardig. Dat verzoeker daar het fijne niet van weet, en dat hij daar niet te veel van probeerde te begrijpen, is niet alleen begrijpelijk, maar voorzichtig. Het is nooit goed, in El Salvador, om zich te veel te bemoeien met de zaken van de maras of op zichzelf hun aandacht te trekken: voor zover verzoeker ongemoeid werd gelaten, was dit voor hem voldoende. Verzoekers herhalen ook dat vele controles louter visueel gebeuren.

Wat betreft de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid in hun verklaringen omtrent de bedreigingen op verzoekers werk, houden verzoekers voor dat dit enkel details betreffen van hun relaas die door verzoeker respectievelijk verzoekster al dan niet werden aangehaald en dan ook geen tegenstrijdigheid betreffen.

Voorts geven verzoekers aan dat uit het feit dat zij gedurende één of twee dagen na de bedreigingen niet werden lastiggevallen – quod non, daar het CGVS zelf uitdrukkelijk aangeeft dat verzoeker één van die twee dagen werd “benaderd” (lees: bedreigd) door mareros – niet kan worden afgeleid dat zij een totale bewegingsvrijheid zouden genieten. Zij vervolgen: *“Indien zij helemaal geen bewegingsvrijheid hadden genoten, waren zij waarschijnlijk inderdaad reeds vermoord geweest door de maras en hadden zij het nooit gehaald tot in België om alhier een asielaanvraag in te dienen; anderzijds mag er niet worden afgeleid uit het feit dat dit niét het geval is geweest, dat hun bewegingsvrijheid niet ingeperkt zou zijn geweest. Dit is trouwens de naam van het misdrijf, in Salvadoraans wet, dat door verzoeker werd aangeklaagd: de klacht dat hij heeft ingediend is betiteld (p. 1): « Limitacion ilegal a la libertad de circulacion (152-A CPJ » (vrije vertaling: Onwettige beperking aan de bewegingsvrijheid (152-A Strafwb.).”*

Voor wat betreft de foto's op het facebookprofiel van verzoekster, houden verzoekers voor dat zij tijdens haar gehoor een overtuigende uitleg heeft gegeven voor deze foto's. Zij zijn hoe dan ook de mening toegedaan dat verzoekster niet verantwoordelijk kan worden gehouden voor het wat lichtzinnig handelen van haar zus. Zijzelf heeft voorzichtig gehandeld en heeft nooit publieke foto's van haar aanwezigheid in België gepost. Verzoekers werpen bovendien op dat zij hebben gehandeld conform de eisen van de mareros die hen bedreigden en ze beiden zijn verhuisd. Zij voelen zich hier in België dan ook niet meer bedreigd, maar dit zou natuurlijk wél het geval zijn indien zij naar El Salvador zouden moeten terugkeren.

Gelet op hun geloofwaardige verklaringen en gezien het beleid van erkenning prima facie van Salvadoraanse onderdanen door het CGVS, die tot onlangs van toepassing was, en de afwezigheid van verbetering van de situatie in El Salvador sinds de wijziging van dit beleid, vragen verzoekers om een zeer ruime toepassing van het voordeel van de twijfel. Verzoekers citeren artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet, verwijzen naar een nota van vzw Nansen over de bewijslast in asielzaken en halen het arrest M.M. in de gevoegde zaak C-277/11 van 22 november 2012 van het Europees Hof van Justitie aan, waarin een oordeel wordt gevormd over de op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht.

Verzoekers verwijzen naar de Guidelines van het UNHCR over de mara-problematiek in El Salvador waarin de modus operandi van deze bendes blijkt alsook de hoge corruptie- en straffeloosheidsgraad in dat land. In dit kader werpen verzoekers op dat de COI Focus over de veiligheidssituatie in El Salvador niet werd neergelegd bij het administratief dossier, wat volgens hen ernstige vragen doet rijzen bij de effectieve kennis- of inachtneming van deze bron bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekers wijzen er verder op dat, hoewel omwille van het wijdverspreid karakter van het geweld in El Salvador, elke Salvadoraanse onderdaan in wezen het risico loopt om te worden afgeperst of om te worden getroffen door het geweld veroorzaakt door gewapende groepen in dat land, sommige (groepen) personen om verschillende redenen gemakkelijker in het vizier komen van maras en daarom dienen te worden beschermd. Zij citeren hiertoe uit de UNHCR Guidelines. Tevens wijzen zij erop dat, blijkens de COI Focus over de veiligheidssituatie, El Salvador in veel regio's geen bewegingsvrijheid kan garanderen vanwege de territoriale bendecontrole.

Voor wat betreft hun profiel in het licht van deze algemene informatie, wijzen verzoekers erop dat zij afkomstig zijn uit wijken die zijn gecontroleerd door rivaliserende maras. Hierdoor hebben zij eerst verzoekers, dan verzoeksters wijk moeten ontvluchten, zonder dat zij de mogelijkheid hebben gehad om zich ergens gezamenlijk te vestigen. Zij stellen dat, zoals in de door hen bijgebrachte landeninformatie omschreven, het enkele feit een "grens" tussen sectoren te overschrijden, genoeg is om door maras te worden bedreigd en/of vermoord. Verzoekers beklemtonen dat in hun geval, een verhuis geen bescherming bood tegen de vervolging waarvan zij het slachtoffer waren en dat dit eveneens strookt met de algemene informatie die hierboven werd aangehaald en met de risico's opgelopen door personen die van een wijk gecontroleerd door een mara verhuizen naar een wijk gecontroleerd door een andere mara.

Verzoekers leggen een nieuw stuk neer, namelijk een attest van de toenmalige werkgever van verzoeker waarin wordt bevestigd dat hij zijn job heeft verlaten omdat zijn leven en dat van zijn partner werden bedreigd door bendeleden (stuk 5).

Verzoekers gaan vervolgens in op hun hoedanigheid van returnees in geval van terugkeer naar El Salvador vanuit het oogpunt van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij betogen dat een terugkeerder naar El Salvador behoort tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij menen dat zij in geval van terugkeer het risico lopen slachtoffer te worden van *"mishandeling, afpersing en daden en bedreigingen van geweld, zonder dat zij zich effectief kunnen beroepen op de bescherming van de Staat"*, omwille van het onveranderlijk kenmerk dat zij in het buitenland hebben verbleven en dat zij daardoor worden geacht te beschikken over financiële middelen. Het feit dat dit louter een risico betreft en geen zekerheid – in de bestreden beslissing onderlijnt het CGVS dat dit *kan* leiden tot afpersing – is volgens verzoekers geen reden om te overwegen dat dit geen gegronde vrees voor vervolging zou vormen, overeenkomstig de hierboven geciteerde Guidelines van het UNHCR volgens dewelke *"een verzoeker niet hoeft aan te tonen dat alle leden van een bepaalde sociale groep het risico lopen te worden vervolgd om het bestaan van een bepaalde sociale groep vast te stellen"*.

Verzoekers gaan tevens in op hun hoedanigheid van returnees in geval van terugkeer naar El Salvador vanuit het oogpunt van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Zij argumenteren dat het CGVS heeft nagelaten om hun individuele situatie in geval van terugkeer te analyseren nu enkel algemeen beschikbare informatie over returnees in El Salvador wordt meegegeven. Daar de werkelijkheid van de aangehaalde vervolgingsproblemen niet wordt betwist door het CGVS, staat het volgens verzoekers vast dat zij deel uitmaken van een specifieke doelgroep in geval van terugkeer naar El Salvador. Hun situatie moest dus in concreto worden geanalyseerd als deze van terugkeerders die *"at particular risk"* zouden zijn in geval van terugkeer, wat niet is geschied. Verzoekers citeren daarover uitvoerig uit landeninformatie.

Louter subsidiair voeren verzoekers aan dat hen de subsidiaire bescherming moet worden toegekend op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers argumenteren dat de centrale vraag wat betreft de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet op de situatie in El Salvador niet zozeer heeft te maken met het al dan niet bestaan van een situatie van gewapend conflict in het land, maar wel met de intensiteit van het geweld en de mate van willekeurigheid ervan. Zij wijzen erop dat volgens verschillende bronnen El Salvador een van de meest gewelddadige landen ter wereld is. Het geweld neemt er de vorm van moorden maar ook van verdwijningen, diefstalen, afpersingen,... Het is zowel gericht als willekeurig van aard. Verzoekers verwijzen uitvoerig naar landeninformatie. Verzoekers leiden hieruit af dat El Salvador een situatie van geweld van grote intensiteit kent, die als willekeurig kan gekwalificeerd zijn, zonder dat de overheden in staat zijn om hun burgers een effectieve bescherming te bieden.

3. Nieuwe stukken

3.1. Verzoekers voegen ter ondersteuning van hun verzoekschrift toe de volgende stukken toe:

- stuk 3: klacht neergelegd door verzoekers bij de Fiscalia op 7 juni 2019;
- stuk 4: attest van de ADESCO van de wijk van verzoeker van 20 april 2020;
- stuk 5: attest van de voormalige werkgever van verzoeker van 6 april 2020;
- stuk 6 : VZW Nansen, *Evaluation de la preuve en matiere d'asile : l'actualite depuis l'arret Singh et autres C. Belgique*, Nansen note 2018/03, maart 2018, p. 10;
- stuk 7: International Crisis Group (ICG), *Life Under Gang Rule in El Salvador*, 26 december 2018;
- stuk 8: Internal Displacement Monitoring Center (IDMC), *Returning to El Salvador. Signs of an internal displacement crisis*, september 2018;
- stuk 9: Human Rights Watch (HRW), *Deported to Danger. United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*, 5 februari 2020;
- stuk 10: International Crisis Group, *El Salvador's Politics of Perpetual Violence*, 19 december 2017;
- stuk 11: Human Rights Watch (HRW), *El Salvador - Events of 2018*;
- stuk 12: OSAC, *El Salvador - 2019 Crime and Safety Report*, 25 april 2019.

3.2. De verwerende partij maakt op 6 januari 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar de COI Focus "*El Salvador: Situation sécuritaire*" van 12 oktober 2020 en naar de "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van 15 maart 2016.

3.3. Op 13 januari 2021 maakt verwerende partij overeenkomstig voormeld artikel een tweede aanvullende nota over samen met een update van de informatie over een eventueel risico bij terugkeer. Zij verwijst hierbij naar de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*" van 17 december 2020 en de voormelde COI Focus van 12 oktober 2020.

3.4. Verzoekers maken ter terechtzitting overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over samen met de volgende documenten:

- stuk 1: een kopie van de klacht neergelegd door V.L.M.S., de zus van verzoekster, nadat zij op 22 oktober 2020 werd bedreigd door bendeleden die naar verzoekers op zoek waren, alsook de beëdigde vertaling ervan;
- stuk 2: een beëdigde vertaling van het attest van woonst van verzoekers in Ciudad Versailles reeds neergelegd bij het verzoekschrift en gekend in de inventaris als stuk 4.

Verzoekers verwijzen hierbij tevens naar het "*World Report – Events of 2020*" van Human Rights Watch betreffende de actuele situatie in El Salvador.

4. Beoordeling

4.1. Verzoekers verklaren dat zij afkomstig zijn uit wijken die worden gecontroleerd door rivaliserende maras en vrezers dat zij in geval van terugkeer naar El Salvador zullen worden vermoord door de aanwezige bendes.

Hun vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Verzoekers begonnen een relatie in 2018. Verzoeker is afkomstig van de Santa Tecla, hoofdstad van het departement La Libertad waar volgens zijn verklaringen MS-13 heerst; verzoekster is afkomstig van Ciudad Versailles in de gemeente San Juan Opico, ook gelegen in het departement La Libertad, dat volgens haar verklaringen wordt gecontroleerd door Barrio 18.

Verzoeker zou begin januari 2019 zijn ingetrokken bij verzoekster en haar ouders in de wijk Ciudad Versailles van de gemeente San Juan Opico.

In mei 2019 zou verzoekster zijn aangesproken door een bendelid van Barrio 18 die wilde weten wie verzoeker was. Dit bendelid zou hebben getoond dat hij gewapend was, waardoor verzoekster geen andere keuze had dan te vertellen dat verzoeker afkomstig is uit Santa Tecla, een gebied dat wordt gecontroleerd door de rivaliserende bende MS-13. Het bendelid zou daarop verzoekster hebben gezegd dat ze allebei uit de wijk moesten vertrekken waarbij doodsbedreigingen zouden zijn geuit ten aanzien van verzoekers en verzoeksters familie. Verzoeker zou de volgende ochtend ook zelf gewaarschuwd en bedreigd zijn geweest door bendeleden om meteen te vertrekken. Verzoekers zouden daarop hebben besloten om naar het ouderlijk huis van verzoeker te vertrekken, waar verzoekster uit angst voor de daar opererende bendeleden, tot aan hun vertrek uit El Salvador, amper het huis zou zijn uitgekomen. Een bendelid zou diezelfde avond nog komen kijken of verzoekers wel degelijk waren vertrokken. Verzoekster zou voornamelijk binnen zijn gebleven om problemen te vermijden en sprak enkel nog met haar familie af in winkelcentra omdat het daar relatief veilig is. Op 7 juni 2019 zouden verzoekers naar de politie zijn gegaan maar die wilde niet helpen. Vervolgens hebben verzoekers rechtstreeks klacht ingediend bij het parket van Santa Tecla. Daarna besloten verzoekers het land te verlaten, wat zij deden op 30 juni 2019 (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p.9-10; notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 7-9, 11).

4.2. De commissaris-generaal hecht evenwel geen geloof aan verzoekers' relaas.

Vooreerst wijst hij erop dat verzoeker niet kan staven dat hij is ingetrokken bij zijn partner in een andere wijk en hij het niet nodig vond om zijn officieel adres te wijzigen.

Verzoekers brengen bij het verzoekschrift echter een kopie bij van een attest van de voorzitter van de ADESCO (*Asociacion de Desarrollo Comunal*, Vereniging van Wijkontwikkeling) van de wijk Ciudad Versailles in San Juan Opico, een buurtvereniging met een officieel statuut (stuk 4). Met dit attest willen verzoekers de effectieve aanwezigheid van verzoeker op het adres van zijn partner tussen januari en mei 2019 bevestigen.

Verzoekers leggen verder ook uit waarom verzoeker zijn officieel adres niet liet wijzigen op dat van verzoeksters ouderlijk huis. Uit de door hen bijgebrachte toepasselijke wetgeving, namelijk de artikelen 4B en 4E van de *Ley Especial Reguladora de la Emision del Documento Unico de Identidad* (Bijzondere wet tot regeling van de afgifte van het Enkelvoudig Identiteitsdocument) blijkt dat de vereiste stappen om het adres van een Salvadoraanse onderdaan op zijn DUI te laten wijzigen, lang en ingewikkeld zijn. Om zijn DUI te laten wijzigen moest verzoeker, naast het verzamelen van een reeks documenten, in staat zijn om de gevraagde wijziging te motiveren en te staven met relevante documentatie. Dit betekent dat hij zijn adreswijziging moest aantonen door het neerleggen van een energiefactuur, een huurcontract, een eigendomsbewijs,... Hij beschikte echter over geen van deze documenten, daar hij was gaan inwonen bij zijn schoonouders. Hij was dus niet officieel aanwezig op dit adres en kon dus ook geen officieel bewijs leveren van zijn adreswijziging.

Ter terechtzitting legt verzoeker verder uit dat zij zich als koppel bewust waren van het gegeven dat zij afkomstig zijn uit wijken die worden gecontroleerd rivaliserende bendes. Hun plan bestond er dan ook in om tijdelijk samen te wonen bij ouders van verzoekster en dit op uitnodiging van verzoeksters vader zodat zij ondertussen konden sparen om vervolgens te gaan samenwonen in een bewaakte residentiële zone. Verzoeker ging daarop in omdat er voorheen geen problemen waren geweest in Ciudad Versailles en het er kalm was; reden waarom hij niet werd gecontroleerd op zijn identiteitskaart en ook elk weekeinde kon terugkeren om zijn ouders te bezoeken (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p.12; AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 12). Om al deze redenen leek al dit papierwerk hen niet nodig en zagen zij niet meteen het belang in van een ingewikkelde DUI-wijziging. In hun verzoekschrift voeren verzoekers aan dat de problemen met de maras maar pas zijn begonnen na de vervanging van de mara-leider van hun wijk. Dit stemt overeen met wat verzoekers tijdens hun gehoor op het CGVS verklaarden, met name dat er een wissel was van bendeleider die opnieuw de controle in handen wilden hebben en mensen die niet van die wijk waren, deed vertrekken (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p.12; notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 11).

Wat betreft de klacht die verzoekers op 7 juni 2019 bij het parket van Santa Tecla indienden, motiveert de commissaris-generaal dat de overtuigingskracht van deze klacht wordt aangetast onder meer omdat verzoekers nergens in de klacht hebben vermeld welke bende zij precies vrezen. De Raad stelt vast dat het administratief dossier geen enkel document bevat dat door verzoekers bij het CGVS werd voorgelegd en dat dus ook de klacht van 7 juni 2019 niet in het administratief dossier is terug te vinden. De map met documenten is in het dossier van verzoekster leeg en verwijst naar het dossier van verzoeker, dat evenwel geen map met documenten bevat. Verder lichten verzoekers in het verzoek-

schrift toe dat hen geen vraag gesteld werd over de mara die hen bedreigde, hetgeen de Raad na lezing van de gehoorverslagen moet beamen.

Verzoekers leggen verder een nieuw stuk neer bij hun verzoekschrift, namelijk een attest van de toenmalige werkgever van verzoeker waarin wordt bevestigd dat hij zijn job heeft verlaten omdat zijn leven en dat van zijn partner werden bedreigd door bendeleden (stuk 5).

Alles samen genomen besluit de Raad dat verzoekers voldoende aannemelijk lijken te maken dat verzoeker tussen januari en mei 2019 in Ciudad Versailles te San Juan Opico bij verzoekster en haar ouders woonde. Verzoekers lijken ook een aannemelijke verklaring te geven voor het gebrek aan een officiële adreswijziging op verzoekers identiteitskaart.

Verder lijken er in verzoekers' verklaringen over de feiten die aan de basis lagen van hun vertrek uit El Salvador, met name de doodsb bedreigingen door Barrio 18 omdat verzoeker afkomstig is uit een wijk waar een rivaliserende bende, MS-13, de controle heeft, niet meteen fundamentele interne of externe tegenstrijdigheden waar te nemen.

4.3. De commissaris-generaal meent verder dat de beweerde feiten, indien ze geloofwaardig zijn, handelen over een lokaal probleem dat verzoekers op een eenvoudige wijze konden ontlopen. Hij motiveert: *"De bende zou van jullie geëist hebben dat jullie uit de wijk zouden vertrekken, wat jullie ook gedaan hebben (CGVS, p.9-10; CGVS vrouw, p.7-10). Daarna hebben jullie geen problemen meer gekend met deze bende (CGVS, p.13; CGVS vrouw, p.15). In de nasleep van de door u beweerde feiten zouden de bendeleden enkel in het oog houden of ze u nog kunnen aantreffen in de wijk, zonder evenwel ooit uw schoonfamilie te benaderen (CGVS, p.10)."* Verzoekers leggen ter terechtzitting evenwel een aanvullende nota neer met een kopie van een klacht ingediend door V.L.M.S., de zus van verzoekster, nadat zij op 22 oktober 2020 werd bedreigd door bendeleden die naar verzoekers op zoek waren, alsook de beëdigde vertaling ervan. In deze klacht kan worden gelezen dat ook de twee zussen van verzoekster met de dood werden bedreigd omdat bendeleden hen ervan verdachten onderdak te hebben verleend aan verzoekers.

Verder motiveert de commissaris-generaal: *"Het kan dan ook niet gevolgd worden dat jullie nergens in El Salvador nog veilig kunnen leven omdat jullie altijd in dezelfde situatie terecht zullen komen, zoals u beweert (CGVS, p.13-14). Volgens uw vriendin is dat onvermijdelijk omdat bendeleden over het land de identiteitskaarten van voorbijgangers controleren (CGVS vrouw, p.9-10,11,17). Nog daargelaten het feit dat u geenszins aannemelijk maakt dat het voor u niet mogelijk is om na een verhuis uw identiteitsgegevens op dit document te laten aanpassen, moet erop gewezen worden dat u dat niet nodig achtte, vooral omdat u en uw vriendin van plan waren om elders een eigen onderkomen te vinden (CGVS, p.12). Hieruit blijkt duidelijk dat u zich geen zorgen maakte over uw officiële domicilie, en dat u het perfect mogelijk achtte om elders te gaan wonen met uw partner. Uit uw geboorteplaats, San Salvador, kan overigens niet worden opgemaakt welke bende daar de plak zwaait."*

De Raad herhaalt dat het administratief dossier geen enkel document bevat dat door verzoekers bij het CGVS werd voorgelegd en dus ook niet de paspoorten en identiteitskaarten die zij hebben neergelegd, zodat de Raad het voorgaande motief niet kan verifiëren.

De Raad stelt verder vast dat verzoekers doorheen hun verzoekschrift geregeld punctueel aangeven waar hun verklaringen overeenkomen met de beschikbare objectieve landeninformatie, doch uit de bestreden beslissingen niet kan blijken dat de commissaris-generaal verzoekers' verklaringen heeft afgewogen in het licht van deze landeninformatie, noch aan de hand van landeninformatie heeft geobjectiveerd of verzoekers, afkomstig uit rivaliserende wijken, effectief elders kunnen gaan samenwonen.

4.4. De Raad is van oordeel dat verzoekers nieuwe verklaringen en elementen voorleggen die verder grondig onderzoek behoeven.

Gezien de grenzen van de ondervraging tijdens de terechtzitting en gelet op ontbreken van verdere mogelijkheden tot onderzoek van de voorgelegde elementen en verklaringen, kan de Raad in deze stand van zaken deze nieuwe gegevens niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeks-

maatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 maart 2020 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaken worden teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES